
[Michael Louis Fitzgerald urodził się]

Nurt SVD 49/2 (138), 8

2015

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Michael Louis Fitzgerald urodził się 17 sierpnia 1937 roku w Walsall (Wielka Brytania). W 1950 roku wstąpił do małego seminarium Zgromadzenia Misjonarzy Afryki M.Afr. (znanego również jako „Ojcowie Biali”)¹ w Saint-Boswell (Szkocja), potem kontynuował formację w Bishop’s Waltham (Anglia). Nowicjat odbył w Holandii, zaś studia teologii (1957-1961) w Tunezji (Kartagina), gdzie poznał również język arabski. Święcenia kapłańskie otrzymał 3 lutego 1961 roku w Londynie z rąk kardynała Williama Godfrey’a. Wyraził chęć zaangażowania się wśród muzułmanów w Nigerii lub Tunezji, ale został wysłany na studia teologii dogmatycznej do Rzymu (Uniwersytet Gregoriański). W czasie studiów udzielał się duszpastersko wśród muzułmanów. W 1965 obronił pracę doktorską. Następnie odbył studia specjalistyczne z islamologii w Londynie. W 1968 rozpoczął wykłady na Papieskim Instytucie Studiów Arabskich i Islamistyki (PISAI) w Rzymie. W 1969 udał się do Ugandy – wykładał islam na Uniwersytecie Makerere w Kampali. W 1972 został mianowany dyrektorem PISAI. Funkcję tę piastował przez 6 lat. Promował teologiczno-duszpasterskie zbliżenie islamo-chrześcijańskie. Zainicjował publikację czasopism „Encounter – Documents for christian-muslim understanding” oraz „Islamochristiana”. Organizował sesje islamologiczne (*Journées romaines*) dla misjonarzy. W latach 1973-1978 był konsultantem Sekretariatu ds. Niechrześcijan. Współpracował ze Światową Radą Kościołów. W 1978 udał się do Sudanu. Pracował wśród prześladowanych chrześcijan. W 1980 został wybrany przełożonym generalnym „Ojców Białych”. Funkcję tę piastował do 1986 roku. Promował ideę spotkań chrześcijańsko-muzułmańskich w różnych krajach Afryki. Potem powrócił do PISAI. W latach 1987-2002 był sekretarzem Papieskiej Rady ds. Dialogu Międzyreligijnego (PRDM). W grudniu 1991 został mianowany biskupem tytularnym (*episcopus titularis*) diecezji Nepte (Tunezja). Sakry biskupiej udzielił mu 6 stycznia 1992 Jan Paweł II. 1 października 2002 został wyniesiony do godności arcybiskupa. W latach 2002-2005 pełnił funkcję przewodniczącego PRDM. Nadał tej dykasterii nowej dynamiki, m.in. nawiązał relacje z buddystami, hinduistami, sikhami. W latach 2006-2012 był nuncjuszem apostolskim w Egipcie i przedstawicielem Stolicy Apostolskiej przy Lidze Arabskiej².

¹ Zgromadzenie Misjonarzy Afryki (M.Afr.), znane również jako „Ojcowie Biali”, założył kardynał Charles Lavigerie (1825-1892) w Algierii w 1868 roku. Charyzmatem i priorytetem M.Afr. są relacje ze światem muzułmańskim oraz misje w Czarnej Afryce.

² Biografia na podstawie: Mgr M. Fitzgerald, *Dieu rêve d’unité. Les catholiques et les religions: les leçons du dialogue*. Entretiens avec A. Laurent, Paris 2005, s. 5-19.